

gange er blevet tilført midler til området, så er det stadig væk ikke lykkedes at komme ventelisterne til livs eller i det mindste at afkorte ventetiden. I 1996 var den gennemsnitlige ventetid på undersøgelse på en offentlig høreklubnik 28 uger med en spredning fra 8 til 44 uger. I 1999 var den tilsvarende gennemsnitlige ventetid 39 uger med en spredning fra 8 og helt op til 92 uger.

Samtidig ved vi fra brugerne, at den service, som den enkelte høreapparaturbruger får, heller ikke har været særlig imponerende på mange områder. Og der er faktisk rigtig mange mennesker, som er berørt af et dårligt offentligt system på det her område. I Danmark er der fra 250.000 til 300.000, der har et høreapparat, og der udleveres mellem 60.000 og 70.000 høreapparater årligt fra de offentlige klubnikker.

Regeringen har derfor overvejet, om hørehæmmede kunne vælge en høreapparaturbehandling i privat regi og har i den forbindelse fremsat et ønske om at sikre kvaliteten af høreapparaturbehandling hos private udbydere.

I erkendelse af, at der ikke er udsigt til nedbringelse af ventelisterne i det offentlige system, lægger vi i Det Radikale Venstre vægt på, at der bl.a. på baggrund af den erkendelse nu lægges op til, at man kan bryde et mere end 50 år gammelt monopol og give adgang til friere valg af leverandør af høreapparater. Det er et forslag, som vi er meget positive over for fra Det Radikale Venstres side.

Der er behov for at tænke i nye baner og finde alternative løsninger, hvis vi skal forbedre den offentlige service over for borgerne på dette område, og det er vort håb og forventning, at en øget konkurrence og fokusering på kvalitetssikring i såvel det offentlige som det private regi, som der lægges op til med dette lovforslag, på længere sigt vil medvirke til at nedbringe de alt for lange ventelister til den offentlige høreomsorg.

Konkret foreslås det, at den hørehæmmede, der som et uomtvisteligt krav for at få tilskuddet er henvist til behandling af en speciallæge i øre-/næse-/halssygdomme, selv kan vælge, om han eller hun vil lade sig behandle i det offentlige uden egenbetaling eller gå til en godkendt privat forhandler og få et tilskud på 3.000 kr. pr. høreapparat med sig.

Med hensyn til at sikre kvaliteten af den private leverandørs ydelse mener jeg faktisk, at forslaget tager højde for denne problemstilling. Det er kun godkendte leverandører, der kan til-

byde behandling med tilskud, og Sundhedsstyrelsen udarbejder i den forbindelse nogle mere konkrete retningslinjer for, hvilke krav udbydere skal opfylde for at få en godkendelse. Retningslinjerne vil indeholde objektive kriterier for, hvad god høreapparaturtilpasning er.

Vi ønsker i Det Radikale Venstre selvsagt ikke en socialt skæv ordning, men på den anden side mener vi ikke, man kan blive ved med at vende ryggen til de store problemer, der faktisk eksisterer på dette område. Hvis de hørehæmmede ikke får den nødvendige hjælp, bliver de på grund af den nedsatte kommunikationsevne mere isolerede, og det er altså en kvart million mennesker, vi taler om.

Ofte opstår der i kølvandet på den hørehæmmede tillige problemer med identitet og selv-værd, hvilket igen smitter af på den hørehæmmedes evne til at bevare et arbejde, få en videre uddannelse eller blive omskølet i forbindelse med strukturelle ændringer i virksomhederne. Mange hørehæmmede vælger derfor også at trække sig tidligt tilbage fra arbejdsmarkedet, og konsekvensen er voksende social- og sundhedsomkostninger, når en hørehæmmede går fra arbejdsmarkedet til en tilværelse med understøttelse eller kontanthjælp. Det ville i den forbindelse være interessant at få nærmere undersøgt, hvad det egentlig koster samfundet, at en stor del af befolkningen lider under et ubehandlet tab af hørelsen.

Det har også været fremført i debatten, at det vil dræne den offentlige høreomsorg for radiologer og radiologassistenter, hvis man fremsætter et sådant forslag. Jeg kan godt forstå argumentationen, men jeg mener ikke, at den holder vand på dette område, i hvert fald ikke på længere sigt. Det er beklageligt, at man ikke allerede for mange år siden har sørget for at øge antallet af unge, der tager uddannelsen til audiologiassistent, men nu har Undervisningsministeriet besluttet at uddanne flere audiologiassistenter, og det skulle på længere sigt kunne løse personaleproblemet, samtidig med at der helt oplagt er uudnyttede ressourcer i både det offentlige og det private system.

Jeg skal på denne baggrund meddele, at Det Radikale Venstre støtter forslaget, som vi mener vil føre til en betydelig bedre service for den enkelte høreapparaturbruger.

Jette Gottlieb (EL):

I Enhedslisten er vi selvfølgelig glade for, at regeringen besindede sig og ikke indførte et ge-